

God glimlachte in Kiev

Yuri uit de Oekraïne vertelt over hoe gebed hem inzichten verschaft en helpt in het dagelijks leven: “Het lijkt alsof God mij dan zijn glimlach toont.”

6-11-2010

Vijfendertig jaar geleden ben ik in Siberië geboren. Ik woon nu in Kiev, de hoofdstad van de Oekraïne, samen met mijn vrouw en onze dochters.

Zeven jaar geleden liet ik mij dopen. Vanaf het begin was het voor mij duidelijk, dat ik niet alleen maar een 'zondagchristen' moet zijn, maar een "christen in het dagelijkse leven" die probeert het geloof van dag tot dag te leven. Ik vermoedde dat de Heer iets van mij verwachtte, maar het wat en hoe was voor mij niet duidelijk.

Op een dag zei een vriend van mij: "wat heb jij het toch gemakkelijk in je leven met het geloof van de kerk, terwijl er daarbuiten sprake is van zoveel lijden...". Deze enigszins jaloerse opmerking deed mij meer dan die vriend kon vermoeden. Want ik zei tot mijzelf dat ik mijn geloof niet als een uitvlucht mag beschouwen, waarin ik mij opsluit. Ik moet het zo beleven, dat ik het ook aan anderen kan doorgeven en eraan kan bijdragen, dat het in de wereld een beetje beter gaat.

Ik had eens iets over het Opus Dei gehoord, tamelijk vaag, maar genoeg om mijn nieuwsgierigheid te wekken en op de aantrekkelijke website van het Opus Dei te klikken. Toen vond ik ook iemand die goed geïnformeerd was over het Werk en zich aanbood om meer in detail erover te spreken.

Ik las *de Weg* . Bij het lezen werd het mij duidelijk dat ik daarin alles duidelijk geformuleerd vond wat God mij al langere tijd influisterde, maar wat ik nog onvoldoende kon duiden. Ik ontdekte dat hij van mij verwacht elke dag goed te werken, dat ik voor mijn gezin en ook voor mijn vrienden moet klaarstaan, dat ik een heel gewoon leven moet leiden – eenvoudig en blij.

Zo af en toe krijg ik een ingeving waarover ik in gebed deze nu voor mij vanzelfsprekende inzichten verkrijg. En het lijkt erop dat God op dat moment mij zijn glimlach toont.

In de Oekraïne is nog geen centrum van het Opus Dei, maar enkele vrienden van het Opus Dei, waaronder ikzelf, komen maandelijks bij elkaar om geestelijke vorming te krijgen, deels gezamenlijk, deels in een persoonlijk gesprek met een priester van het Opus Dei.

Ik probeer, dag na dag, mij bewust te worden van de nabijheid van God. Wat dat betekent werd voor mij duidelijk toen ik voor de eerste keer in Moskou een huis van het Opus Dei bezocht. Degene die voor mij de deur opende, vroeg mij: "Wilt u eerst de Heer groeten?" Ik zei ja, zonder te weten wie of wat hij eigenlijk bedoelde. Hij bracht mij naar de huiskapel en daar kon ik korte tijd bidden voor het tabernakel. Ik besef nu de natuurlijke wijze waarop degene die mij ontving mij trof en God als de eigenlijke "Heer des Huizes" aanduidde.

Waarschijnlijk inspireerde dat mij om mijn nieuwe dag te beginnen met een groet aan de Heer, zoiets als: "Hier ben ik, Heer. Nu weet ik wat U van mij verwacht."

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl-be/article/god-
glimlachte-in-kiev/](https://dev.opusdei.org/nl-be/article/god-glimlachte-in-kiev/) (13-8-2025)